

Protokoll hållet vid Sundsvalls
Skollärare förenings sammankom-
den 29 okt. 1886.

Mötet öppnades på öfligt sätt, hvarefter
fr. Ohlsson gaf lektion i katekes.

Med anledning af den hännade lektionen
diskuterades sedan frågan: Hur bör katekesunder-
visningen bedrivas?

Frågan inleddes af lektionsgifvaren, som
yttrade, att andestund förhöret af levan är till för
att utrona, hurvidan barnen hafva rätt uppfattat och
hemma läst öfver det genomgångna, borde detta vara
så kort som möjligt. Man borde strängt hålla sig
till läroboken, och icke gå för vidt ut. För att förebygga
den tanklösa utaläsningen, ansåg talaren, att man
ej borde fordra barnens ordagranna upprepande af sty-
ckena, utan vara nöjd, om de kunde besvara frågor.
Språken deremot skulle läras ordagrant. Förberedan-
det borde vara grundligt och illustreras med bibl. ex,
men öfren då gjorde man väl i att hålla sig en-
dast till det kufondsakliga. Hvad metoden beträf-
fades, anstöt sig talaren till dem, som gå ut från språ-
ket - om detta late sig göra - och derur framföra sty-
cket.

Kyrkoherden Bostrom instämde med den
föregående talaren, men ville tillägga, att man borde
belysa styckena icke allenast med bibl. ex., som ofta
för barnen vore svårfattliga, utan fastmer med ex.
ur lifvet, emedan dessa ex. läge barnen närmare och
derför af dem lättare kunde uppfattas. Katekesun-
dervisningen stälde sig dock olika på olika stadies.
Enligt talarens åsigt skulle man på det lägsta min-
nesfästa katekesen, men i den högre afdelningen frans-
draga och utveckla det redan minnesfästa. Naturligt-
skolans uppgift ansåg han vara, att göra kristendomens
sanningar fruktbarande för lifvet. På alla stadier borde
man dock sträffa efter enkelhet och åskådighet.

Ordföranden framhöll att katekesundervisningen vore ett ämne, som i våra dagar ofta antastades. Anledningen härtill trodde talaren, vore ofta rent af kristendomsfiendskap. Dock icke alltid. Ofta torde det hafva sin grund i missbruket af katekesläsningen, som berodde på lärarens oförmåga att meddela undervisning i ämnet eller också på prästerskapets fordran, att barnen vid inträdet i nåvardskolan skulle kunna katekesen. Detta senare, menade han vore väl numera på de flesta ställen en öfvervunnen ståndpunkt. Men på andra sidan ansåge många en, att minnet icke alls finge anlitas härvidlag. På grund häraf framställde talaren, huruvida man borde fordra, att barnen kunde läsa upp stycket.

Hr. Ohlson instämde med kyrkoherden. Med afseende på den föregående talarens framställning, menade han, att det vore lämpligt för barnen att återgifva stycket än att framställa dess innehåll. Hade att återgifvandet borde ske på det sätt, att man genom frågor sönderdelar stycket. Han ansåg dock att Luthers lilla katekes såsom varande en symbolisk bok borde minnesfästas.

Kyrkoherden Westrom ansåg, att man icke därför, att katekesläsningen kunde missbrukas, vore berättigad att fördoma densamma. Vid att undervisning måste ju en hel del minnesfästas, och den, som ingenting hade i minnet, kunde icke heller någonting. Hvaran man icke borde lyssna på att rop om kat. läsn., utan till ropet mot missbruket af densamma.

Härmed slöts diskussionen, som fick utgöras svar på frågan.

Derefter upplästes protokollet från föregående sammanträde och godkändes.

Att undervisa nästa sammanträde utsågs fröken Olsen.

Slutbehandlingen af frågan om publiceringen af mötenas program öfvensom om medlemmarnes ansöffgifter uppsköts och uppdrogs åt styrelsen att för nästa sammanträde i god tid delgifva medt. programmet.

Härefter fortsattes diskussionen från föregående sammanträde öfver frågan: Huru skäu man vid tafvel-päknung med en stor klass lämpligast korrigera barnens uppgifter?

Alla, som yttrade sig i frågan, tycktes vara ense om, att någon bestämd regel härfor (kunde uppställas, utan att bättet måste rakta sig efter klassens storlek. Som det här var fråga om upphörandet af talen och icke om själfa päkneundervisningen, och som intet vidare för frågans besvarande anfördes, slöts diskussionen, som för närvarande fick utgöra svar på frågan.

Stutligen företogs behandlingen af den till detta möte af hr. Stenlund inlemnade frågan: Huru noggran disciplin kan man fordra af barn

- a) inom folkskolan,
- b) inom småskolan?

af diskussionen, som inleddes af förslags-ställaren, framgick, att man från första stund, barnen inträdde i skolan, borde fordra ordning och lydnad, ty detta vore en nödvändig förutsättning för en framgångsrik undervisning. Under lektionerna skulle barnen sitta fysta och stilla med ögonen riktade på läraren och händerna på bänkarne samt noga följa med lärarens undervisning. Bryter något barn emot gifna förhållningsregler vare det utan påseende straffadt. Hvad skillnaden i disciplin mellan folks- och småskolan beträffade, måste (en skillnad i quan- titativt, men icke i qualitativt påseende. De mindre barnen kunde näml. icke sitta stilla så länge, hvadan det vore mycket lämpligt att omödt på timmen låta dem sjunga en sang e. d.

Som intet vidare förekom, slöts mötet.

W. B. Stenlund
Sekreterare.